

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 224/2018-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom Mgr. Matejom Krajčím, PhD., Záhradnícka 51, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Ndt 11/2017 z 13. júna 2017 a sp. zn. 2 TdoV 1/2018 z 22. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2018 elektronicky a 30. mája 2018 poštou doručená sťažnosť [REDAKČIA] vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Ndt 11/2017 z 13. júna 2017 a sp. zn. 2 TdoV 1/2018 z 22. februára 2018.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v postavení obžalovaného v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 T 25/2015, pričom obžaloba pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť v jednočinnom súbehu s prečinom zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, bola podaná 29. mája 2015.

3. Sťažovateľ po podrobnom opísaní doterajšieho priebehu trestného konania uviedol, že 19. mája 2017 podal návrh na odňatie veci vedenej pod sp. zn. 2 T 25/2015 okresnému súdu a Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku. Súčasne sťažovateľ 13. júna 2017 podal návrh na vylúčenie sudcu najvyššieho súdu [REDAKOVANÉ] z konania vedeného pod sp. zn. 2 Ndt 11/2017. O návrhu na odňatie veci okresnému súdu a krajskému súdu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Ndt 11/2017 z 13. júna 2017 (ďalej len „uznesenie z 13. júna 2017“) tak, že trestnú vec sťažovateľa vedenú na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 25/2015 tomuto súdu a krajskému súdu neodňal.

4. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal proti uzneseniu z 13. júna 2017 dovolanie a súčasne 5. februára 2018 aj návrh na vylúčenie sudcov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (členov senátu najvyššieho súdu 2 TdoV) z dôvodu, že ide o sudcov, ktorí v minulosti hlasovali za zákonnosť policajnej inšpekcie, čo ich v tejto veci robí predpojatými a nemôžu vystupovať nezaujato. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 TdoV 1/2018 z 22. februára 2018 (ďalej len „uznesenie z 22. februára 2018“) dovolanie sťažovateľa odmietol.

5. Sťažovateľ zastáva názor, že vzhľadom na skutočnosť, že v prípade uznesenia z 22. februára 2018 ide o konečné rozhodnutie orgánu verejnej moci, je oprávnený podať

sťažnosť, pretože nemá k dispozícii iné právne prostriedky, ako sa domôcť nápravy porušenia jeho základných práv, najmä práva na spravodlivý proces.

6. Sťažovateľ tiež poukázal na predchádzajúce uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 120/2016-27 z 9. marca 2016, ktorým bola jeho sťažnosť smerujúca proti postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej podriadených prokuratúr pri rozhodovaní o námietke zaujatosti sťažovateľa odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti a rozhodnutie. Sťažovateľ sa naďalej domnieva, že už vo fáze predsúdneho konania boli porušené jeho práva, keďže o námietke zaujatosti všetkých okresných prokuratúr v rámci Bratislavského kraja okrem námietky zaujatosti proti prokurátorovi okresnej prokuratúry [REDAKOVANÉ] nebolo dosiaľ rozhodnuté. Aj zákonná sudkyňa [REDAKOVANÉ] sama vzniesla námietku predpojatosti, v ktorej navrhla, aby krajský súd rozhodol, že je vylúčená z konania v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2 T 25/2015. Krajský súd rozhodol, že podľa § 32 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 31 ods. 1 Trestného poriadku zákonná sudkyňa okresného súdu nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa.

7. Ďalšiu námietku zaujatosti podal sťažovateľ na okresnom súde 28. júna 2016, v obsahu ktorej uviedol, že uloženie poriadkovej pokuty 23. februára 2016 zákonnou sudkyňou jemu ako obžalovanému a súčasne aj jeho obhajcovi vo výške 100 eur za údajne neospravedlненú neúčast' na hlavnom pojednávaní konanom pokladá za nedôvodnú, neoprávnenú a nezákonne uloženú. Okresný súd uznesením z 12. augusta 2016 rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z konania v trestnej veci sťažovateľa. O ďalšej námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom proti zákonnej sudkyňi 31. januára 2017 okresný súd meritórne nerozhodoval, iba mu oznámil, že o tejto námietke nebude konať.

8. Sťažovateľ uviedol, že uznesenie z 13. júna 2017 pokladá za nezákonné, pretože najvyšší súd sa náležite nevysporiadal s jeho návrhom na vylúčenie sudcu [REDAKOVANÉ], keď konajúci senát najvyššieho súdu len skonštatoval, že v súlade s § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke sťažovateľa voči jeho predsedovi ani nekonal a v nezmenenom zložení preskúmal jednak návrh na odňatie a prikázanie veci, ako aj

predložený spisový materiál a dospel k záveru, že v posudzovanej veci niet dôležitého dôvodu na jej odňatie okresnému súdu ani krajskému súdu. Najvyšší súd konštatoval, že v prípade sťažovateľa išlo o námietku zaujatosti, ktorá bola založená na iných ako zákonom ustanovených dôvodoch. Podľa sťažovateľa je uvedený právny záver najvyššieho súdu nesprávny, keďže možno mať pochybnosť o nezaujatosti namietaného sudcu pre jeho pomer k prejednávanej veci, ktorý spočíva v okolnosti, že hlasoval za zákonnosť sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. V zmysle uvedeného sťažovateľ tvrdí, že v jeho trestnej veci rozhodoval sudca, ktorý mal byť z konania vylúčený, čím bol naplnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

9. V neposlednom rade bol podľa názoru sťažovateľa uznesením z 13. júna 2017 naplnený aj dovolací dôvod neprípustnosti vedenia trestného stíhania proti nemu v zmysle § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, keďže sťažovateľ stíhal vo fáze predsúdneho konania nezákonný orgán, a to úrad inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

10. Poukazujúc na uvedené dôvody, teda že uznesenie z 13. júna 2017 trpí vadami podľa § 371 ods. 1 písm. e), i) a k) Trestného poriadku, sa sťažovateľ prostredníctvom dovolania domáhal, aby najvyšší súd predmetné rozhodnutie zrušil a v súlade s § 23 ods. 1 Trestného poriadku odňal trestnú vec vedenú pod sp. zn. 2 T 25/2015 okresnému súdu a krajskému súdu a prikázal vec inému súdu rovnakého druhu a stupňa v obvode iného krajského súdu, alebo podľa § 281 ods. 1 v znení § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku trestné stíhanie vedené proti sťažovateľovi zastavil.

11. Najvyšší súd uznesením z 22. februára 2018 dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietol, pretože dovolanie smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, rozhodol teda bez preskúmania veci.

12. Sťažovateľ ďalej uviedol, že 9. marca 2018 podal na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchanie trestného činu,

a to na tom skutkovom základe, že podľa jeho vlastných zistení bolo nezákonne manipulované s podaniami do elektronickej podateľne najvyššieho súdu, a to tým spôsobom, že bola vec niekoľkokrát vkladaná do elektronickej podateľne tak, aby vec dostal senát v zložení [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a obdobne malo byť postupované aj pri prideľovaní veci senátu v zložení [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]. Sťažovateľovi bolo Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Prezídiom Policajného zboru, Národnou kriminálnou agentúrou oznámené, že na podklade podaného trestného oznámenia bolo začaté trestné stíhanie pre zločin neoprávneného zásahu do počítačového systému v jednočinnom súbehu so zločinom prijímania úplatku a pre zločin neoprávneného zásahu do počítačového systému formou účasti a za prečin podplácania.

13. Sťažovateľ v závere konštatoval, že najvyšší súd uznesením z 22. februára 2018, ktorým ním podané dovolanie odmietol ako neprípustné bez preskúmania veci, porušil jeho základné práva a slobody garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 a čl. 13 dohovoru spočívajúce v práve domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky; aby vec bola prejednaná spravodlivo, verejne a v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom; v práve na účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom. Súčasne sťažovateľ uviedol, že najvyšší súd i uznesením z 13. júna 2017, ktorým rozhodol, že trestnú vec sťažovateľa okresnému súdu a krajskému súdu neodníma, porušil jeho základné práva a slobody garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru spočívajúce v práve domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky; aby vec bola prejednaná spravodlivo, verejne a v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

14. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví:

«„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces [REDACTED]
[REDACTED], garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Uznesením zo dňa 13.06.2017 sp. zn. 2 Ndt 1/2017 vydaného Najvyšším súdom Slovenskej republiky, bolo porušené.“

„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces [redacted], [redacted], garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Uznesením zo dňa 22.02.2018 sp. zn. 2 TdoV/1/2018 vydaného Najvyšším súdom Slovenskej republiky, bolo porušené.

Uznesenie zo dňa 22.02.2018 sp. zn. 2 TdoV/1/2018 vydané Najvyšším súdom Slovenskej republiky, sa zrušuje.

Uznesenie zo dňa 13.06.2017 sp. zn. 2 Ndt 11/2017 vydané Najvyšším súdom Slovenskej republiky, sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

[redacted], ako sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- EUR, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“»

II.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Ndt 11/2017 z 13. júna 2017

18. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

19. Napadnuté uznesenie z 13. júna 2017 nadobudlo právoplatnosť 13. júna 2017 vzhľadom na neprípustnosť opravného prostriedku. Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 28. mája 2018, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty stanovenej na podanie sťažnosti ústavnému súdu.

20. Ústavný súd si je vedomý právneho názoru, ktorý opakovane vo svojej judikatúre vyslovil [akcentujúc pritom závery rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. 11. 2002 vo veci *Zvolský a Zvolská v. Česká republika*, sťažnosť č. 46129/99, najmä jeho body 51, 53, 54] a podľa ktorého, majú na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní, bude sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porov. napr. III. ÚS 114/2010, I. ÚS 165/2010), v danom prípade najvyššieho súdu. Tieto závery sa však nemôžu vzťahovať na situáciu, keď právny poriadok explicitne vylučuje podanie mimoriadneho opravného prostriedku voči určitému rozhodnutiu, resp. je vylúčená možnosť, aby najvyšší súd posúdil prípustnosť dovolania

s ohľadom na dovolacie dôvody, keďže jeho neprípustnosť je daná ex lege bez ohľadu na prítomnosť dovolacích dôvodov. Ide o situáciu upravenú Trestným poriadkom v § 368 ods. 1 a 2 v spojení s § 382 písm. f), kde Trestný poriadok v § 368 ods. 2 taxatívne vypočítava rozhodnutia (ak Trestný poriadok neustanovuje inak), voči ktorým je prípustné dovolanie. Ide o rozhodnutia meritórneho charakteru, ktorými sa trestné stíhanie končí. A contrario je teda voči iným rozhodnutiam dovolanie neprípustné (ak Trestný zákon neustanovuje inak) bez ohľadu na to, či sú, alebo nie sú naplnené dovolacie dôvody upravené v § 371 Trestného poriadku a dovolací súd je povinný odmietnuť dovolanie bez preskúmania veci a bez ohľadu na prítomnosť dovolacích dôvodov (II. ÚS 2/2015, m. m. II. ÚS 327/2017, II. ÚS 581/2017).

21. Sťažovateľ podal dovolanie proti rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorým tento na základe návrhu sťažovateľa rozhodoval o odňatí trestnej veci sťažovateľa a jej prikázaní inému súdu podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku. Ide teda o rozhodnutie procesnej povahy, ktoré podľa § 368 ods. 2 Trestného poriadku nie je prípustné napadnúť dovolaním. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom mohol a mal vedieť, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z 13. júna 2017 nie je prípustné a podané dovolanie bude odmietnuté pre neprípustnosť (vyplývajúcu z Trestného poriadku), a teda bol oprávnený podať sťažnosť ústavnému súdu priamo voči predmetnému uzneseniu v lehote predpokladanej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

22. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti uzneseniu z 13. júna 2017 je nutné považovať za podanú oneskorene, pretože lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno na základe podaného dovolania a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z 22. februára 2018 o jeho neprípustnosti považovať za zachovanú.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 1/2018 z 22. februára 2018

23. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej

moci (t. j. aj najvyššieho súdu), ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

24. Ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti považoval za kľúčové posúdenie, či vzhľadom na procesný postup najvyššieho súdu v konaní o dovolaní, spôsob, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoj právny názor a spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorými najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je sťažnosť zjavne neopodstatnená.

25. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

26. Posudzujúc skutkové a právne závery, a teda aj interpretáciu a aplikáciu ustanovení Trestného poriadku o dovolaní a aj odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd uzatvára, že najvyšší súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy Trestného poriadku v súlade s ich znením, obsahom i duchom a závery najvyššieho súdu obsiahnuté v tomto uznesení je potrebné považovať za výraz autonómneho rozhodovania najvyššieho súdu v konaní o dovolaní.

27. Ústavný súd konštatuje, že úvahy najvyššieho súdu, podľa ktorých dovolanie proti právoplatnému uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým rozhodoval o odňatí a prikázaní veci inému súdu, nie je prípustné, treba považovať za súladné s Trestným poriadkom a odôvodnenie týchto úvah za úplné a presvedčivé. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 22. februára 2018 je ústavne konformné, nie je svojvoľné (arbitrárne) alebo ústavne neudržateľné pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

28. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že najvyšší súd nesprávne posúdil jeho námietku zaujatosti vznesenú proti trom členom dovolacieho senátu najvyššieho súdu, ktorú odôvodňoval ich hlasovaním o otázke zákonnosti sekcie kontroly a inšpekčnej služby úradu inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ústavný súd konštatuje, že sa stotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu uvedeným v odôvodnení tohto uznesenia, v ktorom uvedenú námietku posúdil ako názory prezentované menovanými sudcami na dôležitú právnu otázku v rámci zjednocovania odlišnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, ktorú nemožno podradiť pod dôvody vylúčenia sudcu upravené v § 31 ods. 1 Trestného poriadku.

29. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 13 dohovoru, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že podľa judikatúry ESLP sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv zaručených dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, bod 52). V danom prípade však ústavný súd k takému záveru nedospel.

30. Právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. IV. ÚS 36/04).

31. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 22. februára 2018 preto nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

32. Z už uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu z 22. februára 2018 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2018